

האשה: נעמי קול ואיציק
28 שנות נשואין

הידידה: הרסה דגני (מימין)*
במיקלחת

שני, עשינו בת. בני נולד כשהייתי בן 20 וחצי, ובתי נולדה כשהייתי בן 23. אחרי 10 שנים החלטתי לעזוב את הקיבוץ, והיו לי שיחות קשות עם המזכירה — אשתי. עזבתי את הקיבוץ, ונעמי נשארה שם עם שני הילדים. שבוע אחר-כך הגעתי לשם במכונית מורד. ששיגעה את כל הקיבוץ. לי לא היה נעים להגיע לחדר שלנו, ונעמי הגניבה לי אוכל מחדר האוכל. קניתי מכונית, כי תוך שבוע עברתי בסרט הראשון שלי: הם היו עשרה.

קניתי את הדירה הראשונה שלנו בפתח-תיקווה, ובטרם סיימתי לשלם את הראשונה כבר היתה לי דירה שלישית. מהר מאוד תפסתי את השיטה של שחיקת האינפלציה. נעמי, שיצאה כבר מהקיבוץ, היתה מוועזעת כשגילתה שאנחנו חייבים יותר ממה שאנחנו מרוויחים. לא אשכח איך הסתובבה בדירה כשבידה מדיחום. כרי לחפש את המקום הכי קריר כדי לשים בו את המרגרינה.

מנב"ל קול (בשעת הפגנה נגדו)
שונאים אותי!

אישי-בוהמה קול (עם ידידה)
-תמיד אהבתי נשים!

נימית ונאמר לי ששמו פצצה בתפאור רות. איימו עליי גם אישית. אני לא מפחד, ואסור לי לפחד. בארץ מוכנים לשאת גבול מסויים של הצלחה. כשאתה עובר את הגבול, יש לך בעיה.

הטענה שלהרסה היה רומאן עם אחד מהאחים. אריה, זה שנמצא בארצות-הברית, אינה נכונה. אני יודע שהיא לא סבלה אותו, כשהם עסקו באותו הסרט.

לא פיטרת את האחים בגלל יחסים של הרסה עם אריה, זה אבסורד! לפני שלושה חודשים, אחרי שגמרו את התפאורות הבסיסיות לאגרות הילדים, פיטרת 30 עובדים מתוך ה-80 העובדים אצלנו. הפיטורים קשורים לחישובי-יעילות.

עד כאן סיפורו של איציק קול. ואילו הידידים של האחים נשלהם: הכל קרה בגלל האשה.

אנשים בגילי (52) מתיישבים ומסתכלים לעבר הפנסיה. אני אף פעם לא בורד, ומסוגל לעשות כמה דברים בבת-אחת — לקרוא, לראות טלוויזיה ולדבר בטלפון. השנה הפקתי כבר 10 סרטים.

אסור לפחד!

הסיפור עם הרימון התחיל בזה שהאחים השתלטו על התפאורות, ומכיוון שאנחנו מבצעים את התפאורת רות ביפו, הם התחילו לעשות שם "חופי-הכרד". הוזהרו אותי מפניהם. שניים בבית-סוהר, אחד על הירואין וזה שניסה להתאבד. אני מבין שזו הפעם השלישית שלו. אח אחד עובר עם חברת ההפקות בזימבבווה, ואחד בארצות-הברית.

בארץ יש נטיה לזוז הצידה, כשי מתגלה סיפור לא-נעים, כמו מאפיה. אני החלטתי להילחם בהם. יום אחד קיבלתי שיחת-טלפון אגר

הבת שלי, איילת, עכשיו בת 30. לומדת לתואר שני בפסיכולוגיה באוניברסיטה בלוס-אנג'לס. היא נשואה למהנדס-אלקטרוניקה. ממנה יש לי שני נכדים, והם תמיד "כמעט" חוזרים לארץ. הבן, שחר, הוא רופא גינקולוג בבית-חולים רמב"ם, סרן בחיל-הים, נשוי עם שני ילדים. למרות הגירושין, נעמי היתה, ותמיד תהיה, הידידה הכי טובה שלי.

כל דבר בחיים שלי, פרט להליכה לקיבוץ, התחיל למעשה במיקרה: במיקרה יענק'לה אגמון פנה אליי והציע לי לנהל את הקאמרי. במיקרה מרגוט קלאוזנר ביקשה שאנהל את אולפני-הרצליה, ובמיקרה מנחם גולן פנה אליי, ומאו אני מנהל את אולפני ג'ג בישראל.

הכסף לא מעניין אותי, ואני חי ממשכורת. בדרך-כלל עזבתי כל דבר כשהייתי בשיא. אף פעם לא נדבקתי לקרנות-המיוזבה, עזבתי כשיעמם אותי. מעניין אותי כל פעם לפתוח מעגלים חדשים.

* משמאל: השחקנית איזבלה רוי סלינג.